

parti, African People's Party (APP), som indgik koalition med KADU.

Resultatet blev dog, at KANU vandt et betydeligt flertal i repræsentanternes hus med 66 mandater mod KADUs 31 og APPs 8. I senatet blev KANUs valgsejr mindre, idet partiet kun opnåede 19 mod KADUs 16 mandater støttet af 2 APP-mandater. 3 regioner fik KANU-flertal, og 3 fik KADU-flertal. I den 7 region (nordøstregionen), hvor befolkningsflertallet udgøres af somalier, blandt hvilke mange ønsker tilslutning til staten Somalia¹⁾, blev valgene boycottet af denne befolkningsgruppe. Denne region bliver derfor foreløbig styret administrativt. KANU dannede herefter den 1. juni 1963 regering under ledelse af Jomo Kenyatta som premierminister og med Oginga Odinga og Tom Mboya som henholdsvis indenrigs- og justitsminister. Kenya opnåede samtidig fuldt indre selvstyre. KANU-regeringen opnåede senere støtte fra APP og kontrollerer nu mere end trefjerdedele af pladserne i repræsentanternes hus og mere end halvdelen af senatet.

I en af Kenyatta udsendt redegørelse efter regeringsdannelsen hedder det, at hans regering vil arbejde for en demokratisk afrikansk socialisme. Kenyatta opfordrede samtidig til samarbejde og til at glemme racehadet, hvormed ikke mindst tænkes på stammemod-sætningerne.

Lederen af KADU, Ngala, pointerede betydningen af, at hans parti havde sikret sig så mange mandater i nationalforsamlingen at KANUs ofte udtalte ønske om at ændre grundloven ikke kunne gennemføres.

Den 2. juli meddelte den britiske koloniminister, at Kenya ville opnå uafhængighed den 12. december 1963, forudsat at de til selvstændighedens gennemførelse fornødne forberedelser var tilendebragt forinden.

Datoen blev fastsat, efter at ministre fra Kenya under en konference i London havde meddelt, at regeringerne i Tanganyika, Uganda (der blev selvstændige i henholdsvis 1961 og 1962) og Kenya i princippet var enedes om at danne en østafrikansk føderation, muligvis også omfattende Zanzibar.

Samtidig bekendtgjorde koloniministeren at en ny forfatningskonference ville finde sted i september. I drøftelserne ville deltage

repræsentanter for Kenyas regering og oppositionspartier og det europæiske befolkningselement.

Koloniministeren meddelte samtidig underhuset, at Storbritanniens og Kenyas regeringer var enedes om, at den britiske militærbase i Kenya skulle afvikles i løbet af 12 måneder efter uafhængighedsdatoen, og de to regeringer havde aftalt at drøfte, hvilke forsvarsfaciliteter de to lande ville kunne tilbyde hinanden, når Kenya var blevet selvstændigt.

3. Kenya-spørgsmålet i FN's koloniudvalg.

De alvorlige uroligheder i Kenya i 1950-erne, de sociale og befolkningsmæssige spændinger og erfaringerne fra områder i Afrika med tilsvarende samfundsstruktur var den baggrund, på hvilken Kenyas udvikling frem til uafhængighed i FN blev betragtet som et vanskeligt og presserende problem. Når dette spørgsmål alligevel i FN's koloniudvalg fik et relativt ukontroversielt forløb, skyldes det formentlig, at Kenyas interne styre allerede inden sagens forelæggelse for koloniudvalget var kommet under overvejende afrikansk kontrol, at de politiske modsætninger i landet allerede på dette tidspunkt i højere grad bestod mellem afrikanerne indbyrdes end mellem disse og de fremmede, herunder navnlig europæiske mindretal og at såvel kolonimagten som Kenyas europæiske befolkning havde erkendt nødvendigheden af en hurtig afvikling af det hidtidige kolonistyre.

a. 17. samlings befattning med Kenyaspørgsmålet.

Koloniudvalget forelagde på grundlag af møder i 1962 17. samling et resolutionsforslag, hvori den administrerende magt (Storbritannien) opfordredes til at stille imod, at der snarest muligt fandt nationale valg sted på grundlag af almindelig valgret, samt at bestrebe sig for at tilvejebringe enighed i befolkningen og gennemføre områdets uafhængighed snarest.

Resolutionsforslaget vedtoges med 88 stemmer for, ingen imod, medens 4 (Storbritannien, Frankrig, Spanien og Sydafrika) afholdt sig fra at stemme.

I sin stemmeforklaring udtalte den briti-

1) Om Somalia-problemet se iøvrigt sp. 1515.